

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
На делу...

(12)

– Ево нашао сам. Дај ми Анриа. Он је момак за мене.
Кид се насмејао.

– Баш си лисац каквог ти равна нема. Од толиких боксера изабрао си баш најслабијег. Жао ми је Анриа, али шта могу. Ако твој момак нешто вреди сигуран је за други меч. Али да знаш: ми имамо само једног Анрија. Други су сви као Дијац. У другом мечу нема удешавања.

– То ја и не тражим, – задовољно је рекао Гастон пружајући Киду новчаницу од педесет франака. Овај је хитро зграби, згужва је и стрпа у унутрашњи џеп. Гастон је наставио:

– Главно ми је да мој мали изгура први меч. Никада није боксовао пред публиком и зато се плашим да се не збуни. Сваку његову погрешку Дијац би искористио. Али Анриа се не плашим. Хвала ти, друже, и довиђења.

Трљајући задовољно руке Гастон је напустио Централ и брзим корацима кренуо станици подземне железнице да се одвезе кући. Успео је да сврши важан посао. Каква срећа да је стигао у прави час пре него што је Кид показао програм главном менаџеру. Не би више могао да промени противника. А то би заиста био малер, јер Дијац је опасан као ватра. Он ужива да боксује против почетника и да их тамани. Дијац није пропуштао ни најмању погрешку. Најситнија неопрезност претварала се у катастрофу.

Ма да је имао пуно поверења у Милоша и веровао у њега као у Бога, Гастон је streпео од првог меча. Прва борба је увек најопаснија. Бљештава светлост рефлектора, гомила која урла са свих страна, судија који је увек више наклоњен старим борцима, разне упадице из публике, све то изазива код оног који први пут ступа на ринг неку врсту збуњености, скоро страх, чини га нервозним, натерује га да греши. Чак и они најприбранији подлежу првим утисцима. Довољно је, међутим, да само неколико секунди забораве где се налазе, па да се већ опруже по поду и не знајући како се то догодило.

Гастон је много пута присуствовао првом и последњем мечу разних почетника на рингу Централа. Имао је прилике да запази све промене које се догађају на лицу новајлије после одјека гонга. Видео би како би им се зенице рашириле од страха, како им колена клецају, како дрхте као животиња коју воде на кланицу. Већ у првим секундама борбе он је знао како ће меч да се заврши. Понеке је жалио, јер је назирао у њима изванредне таленте, боксере од будућности само да су успели да заобиђу Централ. Он је присуствовао многим разговорима по ходницима или свлачионицама између менаџера и боксера и знао је све трикове, сва подметања, све замке које се намештају наивним новајлијама и њиховим неискусним менаџерима.

Зато му је била прва брига после потписивања уговора, да спречи да се Мишел састане већ у првом мечу с неким од старих и искусних бораца. Он је добро познавао Кида и знао је да ће сваком почетнику дати за противника Дијаца или неког другог. Прво због тога да би олакшао посао староме борцу, да би му омогућио да што лакше заради свој хонорар, а затим највише због тога што је Кид уживао да уклања младе таленте, да их онемогућује пре него што су отпочели своју каријеру. Он је волео да се хвали да то ради из најбољих побуда, да тиме чини добра дела, јер расхлађује загрејане главе и упућује их новим путем.

– Хлебац боксерског професионалца је најтежи и најтврђи, – имао је обичај Кид да говори кад је био расположен. – он је горак као отров и зато је прави злочин гурати младе људе на ринг. Они не знају шта их чека и мисле да треба само да навуку рукавице па да постану славни. Мучан је то пут, напоран, толико тежак да од стотине само један продре до четвртине пута, а од хиљаде једва један да стигне до половине! До врха допире само један од десет хиљада! Говорити им да оставе рукавице исто је као сипати песак у море. Овако га изведеш на ринг, пустиш на њега Дијаца или неког и кад се пробуди из сна мушице су му избијене из главе. Враћа се своме занату и постаје срећан човек. Ето, тако ја чиним добра дела...

Кид заиста није био рђав. Имао је добро срце и хтео је свакоме да учини услугу. Ма да је доста добро зарађивао увек је био без пара, јер је волео да попије више него што је могао да поднесе. Чим би дошао до новца свраћао је у бар и оквасио би грло. Зато је био похлепан за новцем и многи су умели то да искористе. Гастон је знао да је Кид био умешан у многе закулисне афере, да је био мајстор у намештању и подваљивању, али то није чинио из покварености већ из потребе за новцем, зато што није могао да живи без алкохола, а боца доброга вина или чашица коњака могли су се добити само за новац.

Кад је дошао кући Гастон није ништа говорио Милошу о ономе што се догодило у ходнику Централа. Није ни смео тако нешто да му прича. Ма да ово што је Гастон учинио није било непоштено, он је знао да Милош никада не би пристао на договор са Кидом. Он је волео да све препусти случају па како испадне.

Улазећи у собу за рад Гастон је затекао Милоша како лешкари на каучу и чита неку књигу. Махнуо му је весело руком:

– Здраво, Гастоне, где си досада?

Гастон му је пружио мали пакет и одговорио:

– Имао сам посла у вароши. Купио сам и траку коју сте желели. Једва сам успео да је пронађем. Израђена је нарочито за вас и надам се да ћете бити задовољни. Милош је узео пакет и почео брзо да га дреши. Лице му се развукло у задовољан осмех. Држао је у рукама узан појас направљен у виду тробојке. Боје су биле живе, правилно поређане: црвено, плаво, бело.

ГЛАВА СЕДМА

Гвоздена песница на делу

Жан се нагнуо над својим пријатељем који је лежао опружен на столу за масажу и ухватио му руку увијену бандажама.

– Срећно, Мишел!

Изашао је брзо из свлационице и скоро налетео на Гастона. Тргуо се изненађено. Гастон, модар од беса, држао је обема рукама за врат Кида, тресао га из све снаге и промукло псовао. Киду је дебела цигара испала из устију, образи су му дрхтали руке немоћно висиле.

– Хуљо, – шиштао је Гастон, – платићеш ми за ову превару. Задавићу те као скота!

Жан је притрчао и покушао да ослободи несрећног Кида, који се тресао као у гробници. Снажни прсти разјареног Гастона све јаче су стезали дебели врат жртве, тако да је Кид узалудно покушавао да се ослободи.

– Гастоне, забога, шта радиш! – преклињао га је Жан. – Помисли на Мишела. Скандали су нам сада најмање потребни.

– Пустите ме да задавим гада, ову смрдљиву свињу, која ме је преварила на најподлији начин, – праскао је Гастон, али су му се прсти ипак мало олабавили, а тај тренутак искористио је Жан

да отргне Кида.

Помоћник главног меч мекера уздахнуо је дубоко и збуњено покушавао да врати оковратник на своје место. Стењао је:

– Нисам крив, на часну реч...

– Лажеш, свињо, ти си то удесио!

Нарогушио се опет Гастон.

Кид се тргнуо, одскочио је уплашен један корак у натраг, али се упорно бранио:

– Ништа нисам могао да урадим. Нисам крив!

Гастон се мало смирио. Погледао је оштро Кида и запитао:

– Ако ти ниси ко је?

Кид се плашљиво осврнуо око себе и прошапутао:

– Меч мекер. Он је удесио целу ствар. Али више не смем да кажем.

Необично брзим покретом Гастон га је поново ухватио за гушу и праснуо:

– Говори све што знаш или ће само крпе остати од тебе.

Помоћник главног менаџера увукао је главу међу рамена и промуцао:

– Пустите ме, боли ме. Рећићу све.

Гастон га је пустио, али је стајао поред њега, спреман да га зграби, ако само покуша да побегне. Али Кид није ни мислио на бекство, осврнуо се још једном плашљиво око себе и прошапутао:

– Ако се дозна да сам говорио избаћиће ме као куфер. Али морам да ти кажем да бих те уверио да нисам крив. Ја увек држим своја обећања.

Жан је стојао поред њих и шетао свој зачуђен поглед од једног до другог, не разумевајући ништа шта се догађа. Видећи да се Кид сасвим приближио Гастону, пришао је и он ближе и испружио главу да боље чује.

– Пре пола сата, шапутао је Кид, – звао ме је меч-мекер. Код њега у канцеларији затекао сам Њушкала. Нешто су тихо мрмљали. Кад сам ушао Њушкало се нагло усправио и равнодушно је посматрао неку слику на зиду, док ми је меч-мекер наређивао да обавестим Риона да ће боксовати против Мишела Кришеа. Ја сам се изненадио. Ставио сам примедбу, да ова промена није предвиђена и да је објављено да ће Крише боксовати против Анрија. Али мечмекер ме је љутито погледао и наредио ми да урадим оно што је рекао. Дакле, ја нисам крив. Изгледа да је Њушкало ту умешао своје прсте. Зашто ја то не знам. Али тако је било, на часну реч.

Гастон је слушао грицкајући доњу усну. Обрве су му се све више скупљале, црте на лицу добиле оштар и груб израз. Ставио је Киду руку на раме и рекао благо:

– У реду, Киде, верујем ти – Ово нека остане међу нама, као што смо рекли. Остаћемо и даље пријатељи, зар не?

Кид је весело климнуо главом, а затим се откотрљао низ ходник, брекћући од тежине коју је носио собом.

– Шта се то догађа, Гастоне? Објасни ми молим те.

Гастон је престао да грицка доњу усну, опсовао је гадно и прекорно погледао у Жана.

– Ипак су успели да ми подвале, гадови. Али ствар је озбиљнија него што сам мислио. Оно псето Дипре пружа своје шапе чак и на Централ.

– Шта има Дипре с овим? – још није могао да се снађе Жан.

– Свему сте ви криви, господине Жане. Мени је све јасно.

– Шта сам ја крив! – запрепастио се Жан.

– Објавили сте чланак о Мишелу – То је изазвало компликације. Да тај чланчић није изишао ништа се не би догодило. Сада, међутим, стрепим више него икада.

– Али, ја сам објавио само неколико речи. – Хтео сам да учиним услугу Мишелу.

Пари соар донео је у рубрици бокс, на првом месту кратку notiцу под насловом: „Прва борба српског боксера“. У тексту је стајало да ће Мишел Крише, боксер изванредних способности, окушати вечерас срећу на рингу Централа против врло доброг противника. И то је било све. Али довољно да падне у очи, јер Пари соар није имао обичај да рекламира мечеве почетника и то још у Централу.

– Молио сам вас да ништа не пишете пре меча, – наставио је Гастон, Дипре не може да трпи да се рекламира боксер, који није под његовом контролом. Нарочито један почетник који је имао толико смелости да одбије његову понуду. Зато је послао свог агента да удеси ствар, да Мишел изгуби вољу за боксовањем већ на свом првом мечу. Али тај план неће успети. У комбинацији је био за Мишеловог противника Дијац, добар боксер, тврд као камен. Ја сам успео да наговорим Кида да га промени и да одреди Анриа. Сад су нам, међутим, наметнули: Риана, најопаснијег од свих који боксују код Централа. Мишел ће вечерас имати тежак посао. Морам њему јер ће ускоро на ринг.

Гастон је затекао Мишела како лежи опружен на столу за масажу. Подметнуо је руке испод главе и гледао замишљено у неодређену тачку на таваници. Лице му је било озбиљно, мало затегнуто, образи бледи. Док је био сам у свлационици Милош је стално мислио, иако је покушавао да се забавља нечим другим, о следећој борби.

(Наставиће се)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Na delu...

(12)

– Evo našao sam. Daj mi Anria. On je momak za mene.
Kid se nasmejao.

– Baš si lisac kakvog ti ravna nema. Od tolikih boksera izabrao si baš najslabijeg. Žao mi je Anria, ali šta mogu. Ako tvoj momak nešto vredi siguran je za drugi meč. Ali da znaš: mi imamo samo jednog Anrija. Drugi su svi kao Dijac. U drugom meču nema udešavanja.

– To ja i ne tražim, – zadovoljno je rekao Gaston pružajući Kidu novčanicu od pedeset franaka. Ovaj je hitro zgrabi, zgužva je i strpa u unutrašnji džep. Gaston je nastavio:

– Glavno mi je da moj mali izgura prvi meč. Nikada nije boksovao pred publikom i zato se plašim da se ne zbuni. Svaku njegovu pogrešku Dijac bi iskoristio. Ali Anria se ne plašim. Hvala ti, druže, i doviđenja.

Trljajući zadovoljno ruke Gaston je napustio Central i brzim koracima krenuo stanici podzemne železnice da se odveze kući. Uspeo je da svrši važan posao. Kakva sreća da je stigao u pravi čas pre nego što je Kid pokazao program glavnom menadžeru. Ne bi više mogao da promeni protivnika. A to bi zaista bio maler, jer Dijac je opasan kao vatra. On uživa da boksuje protiv početnika i da ih tamani. Dijac nije propuštao ni najmanju pogrešku. Najsitnija neopreznost pretvarala se u katastrofu.

Ma da je imao puno poverenja u Miloša i verovao u njega kao u Boga, Gaston je strepeo od prvog meča. Prva borba je uvek najopasnija. Blještava svetlost reflektora, gomila koja urla sa svih strana, sudija koji je uvek više naklonjen starim borcima, razne upadice iz publike, sve to izaziva kod onog koji prvi put stupa na ring neku vrstu zbunjenosti, skoro strah, čini ga nervoznim, nateruje ga da greši. Čak i oni najprijebri podležu prvim utiscima. Dovoljno je, međutim, da samo nekoliko sekundi zaborave gde se nalaze, pa da se već opruže po podu i ne znajući kako se to dogodilo.

Gaston je mnogo puta prisustvovao prvom i poslednjem meču raznih početnika na ringu Centrala. Imao je prilike da zapazi sve promene koje se događaju na licu novajlije posle odjeka gonga. Video bi kako bi im se zenice raširile od straha, kako im kolena klecaju, kako drhte kao životinja koju vode na klanicu. Već u prvim sekundama borbe on je znao kako će meč da se završi. Poneke je žalio, jer je nazirao u njima izvanredne talente, boksera od budućnosti samo da su uspeli da zaobiđu Central. On je prisustvovao mnogim razgovorima po hodnicima ili svlačionicama između menadžera i boksera i znao je sve trikove, sva podmetanja, sve zamke koje se nameštaju naivnim novajlijama i njihovim neiskusnim menadžerima.

Zato mu je bila prva briga posle potpisivanja ugovora, da spreči da se Mišel sastane već u prvom meču s nekim od starih i iskusnih boraca. On je dobro poznao Kida i znao je da će svakom početniku dati za protivnika Dijaca ili nekog drugog. Prvo zbog toga da bi olakšao posao starome borcu, da bi mu omogućio da što lakše zaradi svoj honorar, a zatim najviše zbog toga što je Kid uživao da uklanja mlade talente, da ih onemogućuje pre nego što su otpočeli svoju karijeru. On je voleo da se hvali da to radi iz najboljih pobuda, da time čini dobra dela, jer rashlađuje zagrejane glave i upućuje ih novim putem.

– Hlebac boksterskog profesionalca je najteži i najtvrdi, – imao je običaj Kid da govori kad je bio raspoložen. – on je gorak kao otrov i zato je pravi zločin gurati mlade ljude na ring. Oni ne znaju šta ih čeka i misle da treba samo da navuku rukavice pa da postanu slavni. Mučan je to put, naporan, toliko težak da od stotine samo jedan prodre do četvrtine puta, a od hiljade jedva jedan da stigne do polovine! Do vrha dopire samo jedan od deset hiljada! Govoriti im da ostave rukavice isto je kao sipati pesak u more. Ovako ga izvedeš na ring, pustiš na njega Dijaca ili nekog i kad se probudi iz sna mušice su mu izbijene iz glave. Vraća se svome zanatu i postaje srećan čovek. Eto, tako ja činim dobra dela...

Kid zaista nije bio rđav. Imao je dobro srce i hteo je svakome da učini uslugu. Ma da je dosta dobro zarađivao uvek je bio bez para, jer je voleo da popije više nego što je mogao da podnese. Čim bi došao do novca svraćao je u bar i okvasio bi grlo. Zato je bio pohlepan za novcem i mnogi su umeli to da iskoriste. Gaston je znao da je Kid bio umešan u mnoge zakulisne afere, da je bio majstor u nameštanju i podvaljivanju, ali to nije činio iz pokvarenosti već iz potrebe za novcem, zato što nije mogao da živi bez alkohola, a boca dobrog vina ili čašica konjaka mogli su se dobiti samo za novac.

Kad je došao kući Gaston nije ništa govorio Milošu o onome što se dogodilo u hodniku Centrala. Nije ni smeo tako nešto da mu priča. Ma da ovo što je Gaston učinio nije bilo nepošteno, on je znao da Miloš nikada ne bi pristao na dogovor sa Kidom. On je voleo da sve prepusti slučaju pa kako ispadne.

Ulazeći u sobu za rad Gaston je zatekao Miloša kako leškari na kauču i čita neku knjigu. Mahnuo mu je veselo rukom:

– Zdravo, Gastone, gde si dosada?

Gaston mu je pružio mali paket i odgovorio:

– Imao sam posla u varoši. Kupio sam i traku koju ste želeli. Jedva sam uspeo da je pronađem. Izrađena je naročito za vas i nadam se da ćete biti zadovoljni. Miloš je uzeo paket i počeo brzo da ga dreši. Lice mu se razvuklo u zadovoljan osmeh. Držao je u rukama uzan pojac napravljen u vidu trobojke. Boje su bile žive, pravilno poređane: crveno, plavo, belo.

GLAVA SEDMA

Gvozdena pesnica na delu

Žan se nagnuo nad svojim prijateljem koji je ležao opružen na stolu za masažu i uhvatio mu ruku uvijenu bandažama.

– Srećno, Mišel!

Izašao je brzo iz svlačionice i skoro naleteo na Gastona. Trgnuo se iznenađeno. Gasgon, modar od besa, držao je obema rukama za vrat Kida, tresao ga iz sve snage i promuklo psovao. Kidu je debela cigara ispala iz ustiju, obrazi su mu drhtali ruke nemoćno visile.

– Huljo, – šištao je Gaston, – platićeš mi za ovu prevaru. Zadaviću te kao skota!

Žan je pritrčao i pokušao da oslobodi nesrećnog Kida, koji se tresao kao u grobnici. Snažni prsti razjarenog Gastona sve jače su stezali debeli vrat žrtve, tako da je Kid uzaludno pokušavao da se oslobodi.

– Gastone, zaboga, šta radiš! – preklinjao ga je Žan. – Pomisli na Mišela. Skandali su nam sada najmanje potrebni.

– Pustite me da zadavim gada, ovu smrdljivu svinju, koja me je prevarila na najpodliji način, – praskao je Gaston, ali su mu se prsti ipak malo olabavili, a taj trenutak iskoristio je Žan da otrgne Kida.

Pomoćnik glavnog meč mekera uzdahnuo je duboko i zbunjeno pokušavao da vrati okovratnik na svoje mesto. Stenjao je:

– Nisam kriv, na časnu reč...

– Lažeš, svinjo, ti si to udesio!

Narogušio se opet Gaston. Kid se trgnuo, odskočio je uplašen jedan korak u natrag, ali se uporno branio:

– Ništa nisam mogao da uradim. Nisam kriv!

Gaston se malo smirio. Pogledao je oštro Kida i zapitao:

– Ako ti nisi ko je?

Kid se plašljivo osvrnuo oko sebe i prošaputao:

– Meč meker. On je udesio celu stvar. Ali više ne smem da kažem.

Neobično brzim pokretom Gaston ga je ponovo uhvatio za gušu i prasnuo:

– Govori sve što znaš ili će samo krpe ostati od tebe.

Pomoćnik glavnog menadžera uvukao je glavu među ramena i promucao:

– Pusti me, boli me. Rećiću sve.

Gaston ga je pustio, ali je stajao pored njega, spreman da ga zgrabi, ako samo pokuša da pobjegne. Ali Kid nije ni mislio na bekstvo, osvrnuo se još jednom plašljivo oko sebe i prošaputao:

– Ako se dozna da sam govorio izbaciće me kao kufer. Ali moram da ti kažem da bih te uverio da nisam kriv. Ja uvek držim svoja obećanja.

Žan je stajao pored njih i šetao svoj začuđen pogled od jednog do drugog, ne razumevajući ništa šta se događa. Videći da se Kid sasvim približio Gastonu, prišao je i on bliže i ispružio glavu da bolje čuje.

– Pre pola sata, šaputao je Kid, – zvao me je meč-meker. Kod njega u kancelariji zatekao sam Njuškala. Nešto su tiho mrmljali. Kad sam ušao Njuškalo se naglo uspravio i ravnodušno je posmatrao neku sliku na zidu, dok mi je meč-meker naređivao da obavestim Riona da će boksovati protiv Mišela Krišea. Ja sam se iznenadio. Stavio sam primedbu, da ova promena nije predviđena i da je objavljeno da će Kriše boksovati protiv Anrija. Ali mečmeker me je ljutito pogledao i naredio mi da uradim ono što je rekao. Dakle, ja nisam kriv. Izgleda da je Njuškalo tu umešao svoje prste. Zašto ja to ne znam. Ali tako je bilo, na časnu reč.

Gaston je slušao grickajući donju usnu. Obrve su mu se sve više skupljale, crte na licu dobile oštar i grub izraz. Stavio je Kidu ruku na rame i rekao blago:

– U redu, Kide, verujem ti – Ovo neka ostane među nama, kao što smo rekli. Ostaćemo i dalje prijatelji, zar ne?

Kid je veselo klimnuo glavom, a zatim se otkotrljao niz hodnik, brekćući od težine koju je nosio sobom.

– Šta se to događa, Gastone? Objasni mi molim te.

Gaston je prestao da gricka donju usnu, opsovao je gadno i prekorno pogledao u Žana.

– Ipak su uspeali da mi podvale, gadovi. Ali stvar je ozbiljnija nego što sam mislio. Ono pseto Dipre pruža cvoje šape čak i na Central.

– Šta ima Dipre s ovim? – još nije mogao da se snađe Žan.

– Svemu ste vi krivi, gospodine Žane. Meni je sve jasno.

– Šta sam ja kriv! – zaprepastio se Žan.

– Objavili ste članak o Mišelu – To je izazvalo komplikacije. Da taj člančić nije izišao ništa se ne bi dogodilo. Sada, međutim, strepim više nego ikada.

– Ali, ja sam objavio samo nekoliko reči. – Hteo sam da učinim uslugu Mišelu.

Pari soar doneo je u rubrici boks, na prvom mestu kratku noticu pod naslovom: „Prva borba srpskog boksera“. U tekstu je stajalo da će Mišel Kriše, bokser izvanrednih sposobnosti, okušati večeras srećy na ringu Centrala protiv vrlo dobrog protivnika. I to je bilo sve. Ali dovoljno da padne u oči, jer Pari soar nije imao običaj da reklamira mečeve početnika i to još u Centralu.

– Molio sam vas da ništa ne pišete pre meča, – nastavio je Gaston, Dipre ne može da trpi da se reklamira bokser, koji nije pod njegovom kontrolom. Naročito jedan početnik koji je imao toliko smelosti da odbije njegovu ponudu. Zato je poslao svog agenta da udesi stvar, da Mišel izgubi volju za boksovanjem već na svom prvom meču. Ali taj plan neće uspeti. U kombinaciji je bio za Mišelovog protivnika Dijac, dobar bokser, tvrd kao kamen. Ja sam uspeo da nagovorim Kida da ga promeni i da odredi Anria. Sad su nam, međutim, nametnuli: Riana, najopasnijeg od svih koji boksuju kod Centrala. Mišel će večeras imati težak posao. Moram njemu jer će uskoro na ring.

Gaston je zatekao Mišela kako leži opružen na stolu za masažu. Podmetnuo je ruke ispod glave i gledao zamišljeno u neodređenu tačku na tavanici. Lice mu je bilo ozbiljno, malo zategnuto, obrazi bleđi. Dok je bio sam u svlačionici Miloš je stalno mislio, iako je pokušavao da se zabavlja nečim drugim, o sledećoj borbi.

(Nastaviće se)